

Florin LĂZĂRESCU

*Fiction-Ltd*

**Noaptea plec,  
noaptea mă-ntorc**

roman

POLIROM  
2021

Ghiță se ridică de pe trepte și începe și el să-i inspecteze:

— Sunt slăbuți rău, domnu' inginer. Țștia nu-s buni de nimic. Când iau un sac de ciment în spate, cred că cacă cărăbuși de mai.

— Nu fi tu așa sigur pe asta. Hai să-i vedem noi la muncă și mai vorbim.

— Chiar și să facă treabă, domnu' inginer, nu e corect. Că ățtia-s disperați, acceptă orice, dorm ca animalele prin containere la marginea orașului, mănâncă o dată pe zi, stau două sute de persoane la o singură budă de plastic.

— Și care-i problema?

— Ne iau locurile noastre de muncă.

— Asta-i cam așa, boss! confirmă Dudu situația. Că ei sunt disperați, lucrează pe nimic.

Inginerul se prinde cu mâinile de cap.

— Bă, mare curvă-i românul! Viermuiește lumea de români fugiți de-acasă, iar când vin alții la noi, vă plângeți. Nimic nu vă convine. Ce să fac, bă, dacă n-am pe cine să angajez, n-am cu cine munci? Acum, când au scăpat toți la credite și se vând apartamentele ca pâinea caldă...

— Boss, dacă s-ar plăti acasă mai bine, n-ar mai fugi lumea.

— Da' cât vrei tu, mă, să te plătesc?

— În construcții la Londra se câștigă și 2.000 pe lună. Lire, nu lei ca la noi. Aici, ce să faci cu 2.000 de lei? Abia trăiești.

— Bă, mari curve mai sunteți! Ia spune, mă, cât costă să închiriezi un apartament la Londra, știți?

Muncitorii ezită să răspundă.

— Știți, dar vă faceți că n-ați auzit! Vă spun eu, bă: vreo mie cinci sute de lire, dacă vrei să nu stai în pizda mă-sii, la cincizeci de kilometri de oraș, să schimbi trei trenuri și să faci două ceasuri până la muncă... Câți dormiți într-un apartament ca să munciți la Londra? Câte cel puțin zece, nu?! O saltea și-o pătură, cinșpe ore de program pe zi și nu cârâiți nimic. Dar acasă totul vă pute, bocțiți că n-aveți condiții!... Cât e o bere, bă, la Londra, știți? Vă spun eu, dacă n-ați auzit! Ați da voi nouă lire pe cea mai ieftină bere, din aia la pahar de trei sute de grame?... Dar cartofii prăjiți cu pește, știți cât costă?...

— Lasă, boss, nu ne speria cu din astea, că n-am trăit toată viața la coada vacii, am mai umblat și noi! Chiar și la Londra poți lua

de la supermarket mâncare și băutură cu aceeași bani ca la noi. Chiar și mai ieftin.

— La supermarket, cu ochii beliți mereu după reduceri, poate. Dar să stai ca omu', la terasă, să mergi la o pizza, la un restaurant, cum faceți voi aici, v-ați permite?... În fine, de ce stau eu să vă explic vouă? Hai, valea la Londra și ne vedem după Brexit!

— Dom' inginer, acu' nu te supăra și dumneata.

— Mă supăr, bă, mă supăr, cum să nu? Că numai vă plângeți. Dacă nu vă înlocuiesc eu pe toți cu vietnamezi și chinezi, lasă. Să vă duceți voi în Vest, unde sunteți tratați mai rău ca chinezii, și să vă îmbogățiți acolo! Acum, gata-i discuția. Îi luați pe vietnamezi și-i forțați la maxim, să vedem ce pot. Unde nu știu, îi învățați. Și pe urmă poate îi angajez.

Inginerul se calmează brusc.

— Și nu vă mai căcați atât pe voi! Nu vă dă nimeni afară, mai zic și eu așa la nervi! E loc pentru toată lumea-n construcții. Treabă este, oameni să fie.

— Și cum ne-nțelegem cu ei?

— Mi se flendură... Chung rupe ceva engleză, mai pricepe ceva-ceva și românește,

că a mai lucrat în România. Și i-a plăcut așa de mult, că s-a dus acasă și-a mai adus vreo câțiva cu el, frați, veri, prieteni, dracu' știe ce-or fi! Și nici nu mă interesează. Cu ceilalți, îl mai întrebați pe Chung. Și mi se flendură, vă înțelegeți prin semne, că nu vă plătesc să stați de vorbă.

Dudu pune repede mâna pe Chung:

— Pe ăsta îl iau eu, că mai rup ceva germană, el, engleză, tot aia-i... *Verstehen?* îi face cu ochiul.

Chung zâmbeste stângaci.

— *I... Chung. My name is Chung.*

Dudu îi strânge mâna:

— Dudu. Văd că ne înțelegem de minune, băi, Chung!

Dudu pleacă împreună cu Chung pe scări, iar când trece prin dreptul lui Pavel, îi face un semn cu degetul la gât, ca și cum urmează să-i taie gâtul.

Gavrilă arată cu mâna spre Yen.

— Ghiță, îl iei pe ăsta la faianță?

— Nu-l iau, boss, nu-l iau nici mort. Să-mi bag pula dacă-l iau!

— Ce-ai cu el?

— E mic rău, boss.

— Cum e mic, bă? Că toți sunt mici.

— Da, da' ăsta-i cel mai mic. Nici nu ajunge cu fața la rândul de sus cu faianță. Să-l ia Vivi.

— Da, că eu am ajuns măgăreața echipei! Eu iau orice, numai pe ăsta nu!

Inginerului îi sună mobilul, le face celorlalți semn să tacă, apoi se duce în capătul holului, să vorbească.

Vivi se întoarce către Ngai, pipăindu-i mușchii de la mână și vorbindu-i:

— ăsta-mi place, pare mai vioi și bunișor!... Băi, *riso*, română nu știi, da' *hai capito qualcosa d'italiano?*

Fața lui Ngai se luminează brusc:

— *Hai lavarato anche in Italia?*

— *Certo! Come no, il mio cazzo?!*

— *Mamma mia! Mi fratello!* exclamă fericit Ngai.

Vivi îl bate frățește cu palma pe umăr și pleacă împreună cu el.

Jăganu îl apucă repede de după cap pe Tong:

— ăsta-i al meu!

Ghiță se apropie de Jăganu:

— Frate, hai nu fi, dă-mi-l mie pe ăsta.

— Ei, cariciu'! E-al meu! Eu am pus primul mâna pe el.

— Vezi cum ești? N-ai caracter, Jăgane, băga-ți-aș pula-n inimă, să mă ai lângă suflet! zice Ghiță, bătând obrazul cu degetul. Ai uitat de câte ori te-am împrumutat eu cu bani?

— Ce-are, coaie, una cu alta?

— Are, bă, are! N-o arde că nu pricepi. Că nu poți o dată să-mi faci și mie o favoare.

Jăganu se uită la Tong, apoi la Nam, îi cântărește din priviri, pufnește, apoi se întoarce spre Ghiță:

— Bine, na! Ia-l, bă, ia-l tu și fă șaorma cu el! Pui și tu bot acum pentru o nimica toată.

Jăganu și Ghiță dispar și ei de pe hol, însoțiți de Tong și Nam.

Yen rămâne singur cu capul plecat lângă gaura de lift, tot băgându-și și scoțându-și mâinile din buzunarele de la pantaloni.

Pavel se îndreaptă spre inginer, vrea să-i vorbească, iar acesta se oprește brusc din conversație:

— Ho, bă, ho! Nu vezi că-s pe mobil? Ai răbdare să termin!

Se întoarce cu spatele și continuă discuția: